

NHỮNG NHÂN TỐ SỐNG CÒN VÌ SỰ KHÔI PHỤC NẾP SỐNG HỘI THÁNH

(Friday—First Morning Session)

(Thứ Sáu—Tiết buổi Sáng)

Message One

Sứ điệp Một

Nhân tố hợp tác với Chúa để đem đến một cuộc phục hưng mới kết thúc thời đại này

Đọc Kinh văn: Ha. 3:2; Công. 26:19, 22; Mat. 14:19, 22-23; Phil. 1:19-22, 25; Gi. 21:15-17

- I. Giữa vòng tuyến dân của Đức Chúa Trời luôn có cảm thức muốn được phục hưng—Ha. 3:2; Ôs. 6:2; La. 8:20-22; Thi. 119:25, 50, 107, 154; Gi. 6:57, 63; 2 Cô. 3:3, 6.
- II. Chúng ta có thể bước vào cuộc phục hưng mới bằng cách đạt đến đỉnh cao nhất của khả thi thần thượng được Đức Chúa Trời ban cho chúng ta—khả thi về gia tể đời đời của Đức Chúa Trời (1 Ti. 1:3-4; 1 Cô. 9:17; Công. 26:19, 22); đây là câu trả lời tuyệt vời cho câu hỏi tuyệt vời về mục đích của Đức Chúa Trời trong việc tạo dựng con người và trong việc Ngài xử lý dân được chọn của Ngài (Sáng. 1:26; Gióp 10:13; đc. Êph. 3:9):
 - A. Huyền nhiệm được giấu kín trong lòng Đức Chúa Trời là gia tể đời đời của Đức Chúa Trời (1:10; 3:9; 1 Ti. 1:4), đó là ý định đời đời của Đức Chúa Trời cùng với khát vọng của lòng Ngài là muốn ban phát chính Ngài trong tính Tam Nhất Thần thượng của Ngài là Cha trong Con bởi Linh vào trong dân được chọn của Ngài làm sự sống và bản chất của họ hầu họ có thể trở nên giống như Ngài như bản sao của Ngài (La. 8:29; 1 Gi. 3:2) để trở thành một thực thể hữu cơ, tức Thân thể Đấng Christ là người mới (Êph. 2:15-16), vì sự đầy đủ của Đức Chúa Trời, tức sự biểu lộ của Đức Chúa Trời (1:22-23; 3:19), là điều sẽ tổng kết trong Giê-ru-sa-lem Mới (Khải. 21:2—22:5).
 - B. Đức Chúa Trời trở thành người để con người có thể trở thành Đức Chúa Trời trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách hầu sản sinh và xây dựng Thân thể Đấng Christ nhằm tổng kết Giê-ru-sa-lem Mới là thể yếu của toàn bộ Kinh Thánh, là “viên kim cương” trong “chiếc hộp” Kinh Thánh, là gia tể đời đời của Đức Chúa Trời—Sáng. 1:26; Gi. 12:24; La. 8:29:
 1. Đức Chúa Trời trở thành người qua sự nhục hóa bằng cách tham dự vào nhân tính của con người; con người trở thành Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất nhưng không trong Thần cách qua sự biến đổi bằng cách tham dự vào thần tính của Đức Chúa Trời—Gi. 1:14; 2 Cô. 3:18; Cól. 3:4; 2 Phi. 1:4; Phil. 2:5; La. 8:29; Hê. 2:10; Êph. 1:5; La. 8:19; 1 Gi. 3:2; Gi. 1:12-13.
 2. Chuyện tình thần thượng—phàm nhân này là chủ đề của cả Kinh Thánh, là nội dung của gia tể Đức Chúa Trời, và là bí mật của toàn vũ trụ—Nhã. 1:1; 6:13; đc. Ha. 1:1; 2:4; La. 1:17:
 - a. Christ vừa thần thượng vừa phàm nhân, và người yêu được biến đổi của Ngài thì vừa phàm nhân vừa thần thượng; họ giống nhau trong sự sống và bản chất, hoàn toàn tương xứng với nhau.

b. Đức Chúa Trời Tam Nhất được tổng kết để là Chồng cùng với con người ba phần được biến đổi để là cô dâu là một cặp vợ chồng, một Thần–nhân vĩ đại, tập thể—**Khải. 21:2, 9; 22:17a.**

- C. Khải thị trung tâm của Đức Chúa Trời và của sự khôi phục của Chúa là Đức Chúa Trời trở nên xác thịt (Gi. 1:1, 14), xác thịt ấy trở nên Linh ban-sự-sống (1 Cô. 15:45b), và Linh ban-sự-sống trở nên Linh tăng cường gấp bảy (**Khải. 1:4; 3:1; 4:5; 5:6**) để xây dựng Hội thánh (Mat. 16:18), là điều trở nên Thân thể Đấng Christ (Êph. 4:15-16) và tổng kết Giê-ru-sa-lem Mới (**Khải. 21:2, 9; 22:17a; đc. Sáng. 2:22; Gi. 19:34**).
- D. Đức Chúa Trời và con người sẽ trở nên một thực thể, và một thực thể ấy là sự hòa quyện của thần tính với nhân tính, là điều sẽ tổng kết trong Giê-ru-sa-lem Mới như là sự đúc kết cả Kinh Thánh—**Khải. 21:3, 22, 2, 9; đc. Lê. 2:4-5; Thi. 92:10**.
- E. “Tôi hi vọng rằng thánh đồ trong tất cả các Hội thánh trên khắp đất, đặc biệt là các đồng công và trưởng lão, sẽ thấy Khải thị này và sau đó trở dậy cầu nguyện để Đức Chúa Trời ban cho chúng ta một cuộc phục hưng mới—một cuộc phục hưng chưa từng được ghi lại trong lịch sử” —*Nghiên cứu sự sống 1 & 2 Sử Kí*, tr. 15, tiếng Anh.

III. Nếu chúng ta thực hành sống đời sống của một Thần–nhân, là thực tại của Thân thể Đấng Christ, thì tự động một kiểu mẫu tập thể sẽ được xây dựng, một kiểu mẫu sống trong gia tế của Đức Chúa Trời; kiểu mẫu này sẽ là cuộc phục hưng vĩ đại nhất trong lịch sử Hội thánh để đem Chúa trở lại—Thi. 48:2** và chú thích 1; **Khải. 3:12, 21:****

- A. Đức Chúa Trời cần một dân tập thể được đẩy lên bởi ân điển của Ngài qua đỉnh cao của Khải thị thần thượng để sống một đời sống theo Khải thị này; cuộc phục hưng là sự thực hành, tính thực tiễn, của Khải tượng mà chúng ta đã thấy.
- B. Những người theo Christ (Mat. 5:1; 28:19) được môn đồ hóa qua đời sống làm người của Christ trên đất, đời sống ấy là kiểu mẫu của một Thần–nhân—sống Đức Chúa Trời bằng cách từ chối chính mình trong nhân tính (Gi. 5:19, 30), cách mạng hóa quan niệm của họ về con người (Phil. 3:10; 1:21).
- C. Đời sống của chúng ta nên là bản sao, sự tái sản sinh, của kiểu mẫu là đời sống của Christ, Thần–nhân đầu tiên—1 Phi. 2:21; Mat. 11:28-29; Êph. 4:20-21; Gi. 17:4; 5:17; Phil. 1:19-22, 25.
- D. Linh sự sống và thực tại đã được thở vào trong các môn đồ sẽ dẫn họ vào mọi thực tại của những điều họ đã quan sát từ Chúa khi họ ở cùng Ngài ba mươi ba năm rưỡi—**Gi. 16:13; 20:22:**
1. Lúc khởi đầu chức vụ của Thần–nhân đầu tiên này, Ngài đã chịu báp-têm để làm trọn mọi điều công chính, thừa nhận rằng theo xác thịt của Ngài (nhân tính của Ngài—1:14; La. 1:3; 8:3), Ngài không tốt cho bất cứ điều gì ngoại trừ chết và được chôn—**Mat. 3:15-17**.
 2. Ngài đã huấn luyện các môn đồ Ngài học từ Ngài (11:29) trong phép lạ dùng năm chiếc bánh và hai con cá cho năm nghìn người ăn; việc Ngài “ngược lên trời” ban phước cho năm ổ bánh và hai con cá (14:19) hàm ý rằng Ngài nhận biết nguồn phước không phải là Ngài, Đấng được sai phái, nhưng là Cha, Đấng sai phái (Gi. 10:30; 5:19, 30; 7:6, 8, 18).
 3. Chúa không ở lại với đám đông trong thành quả của phép lạ ấy nhưng rời khỏi họ để ở riêng với Cha trên núi trong sự cầu nguyện—**Mat. 14:22-23; Lu. 6:12**.

4. Chúa đã sống một đời sống tiếp xúc Đức Chúa Trời (Mác 1:35; Lu. 5:16; 6:12; 9:28; Hê. 7:25), không ngừng sống trong hiện diện của Đức Chúa Trời (Công. 10:38c; Gi. 8:29; 16:32), và tiếp xúc con người, cung ứng Đức Chúa Trời vào trong họ để đem họ vào trong năm hân hỉ của gia tể Tân Ước của Đức Chúa Trời (Lu. 4:18-19; Hê. 8:2; đc. Sáng. 14:18; Công. 6:4).
 5. Ngài là người mà trong đó Sa-tan, kẻ cai trị thế giới, không có bất cứ điều gì (không có chỗ, không có cơ hội, không có hi vọng, không có khả năng trong bất cứ điều gì)—Gi. 14:30b, đc. c. 20; 2 Cô. 12:2a; Cól. 1:27; 2 Ti. 4:22; Gi. 3:6b; 4:23-24; 1 Gi. 5:4, 18.
- E. Cách duy nhất để sống nếp sống Thần–nhân theo kiểu mẫu của Chúa là đặt toàn bản thể chúng ta vào linh hòa quyện, bước đi, sống và tồn tại theo linh hòa quyện—La. 8:2, 4, 10, 6, 11, 16; 1 Cô. 6:17; La. 10:12; Ga. 5:25; Êph. 6:17-18; 1 Tê. 5:16-20; 1 Ti. 4:6-7; 2 Ti. 1:6-7.
- F. “Tất cả chúng ta nên tuyên bố rằng chúng ta muốn sống đời sống Thần–nhân. Cuối cùng, Thần–nhân là những người chiến thắng, những người đắc thắng, tức Si-ôn bên trong Giê-ru-sa-lem. Điều này sẽ đem đến một cuộc phục hưng mới chưa từng thấy trong lịch sử, và sẽ kết thúc thời đại này”—*Nghiên cứu sự sống 1 & 2 Sử Kí*, tr. 28, tiếng Anh.

IV. Chúng ta có thể bước vào một cuộc phục hưng mới bằng cách tham dự vào chức vụ thuộc trời của Đấng Christ để nuôi chiên con của Ngài và chặn dất chiên của Ngài hầu chăm sóc bầy của Đức Chúa Trời, tức Hội thánh, điều sẽ dẫn đến Thân thể Đấng Christ; đây là hợp nhất chức vụ sứ đồ với chức vụ thuộc trời của Đấng Christ—Gi. 21:15-17; 1 Phi. 2:25; 5:1-4; Hê. 13:20-21; Khải. 1:12-13:

- A. Chúng ta cần chặn dất người khác theo gương mẫu của Chúa Jesus trong chức vụ của Ngài để thực hiện gia tể đời đời của Đức Chúa Trời—Mat. 9:36; Gi. 10:11; Hê. 13:20; 1 Phi. 5:4:
1. Nội dung của toàn bộ gia tể Tân Ước của Đức Chúa Trời trong sự cứu rỗi trọn vẹn của Ngài là Christ là Con Loài người ẵm ấp chúng ta bằng cách cứu chuộc chúng ta khỏi tội, hoàn tất sự cứu chuộc pháp lí của Ngài qua sự chết của Ngài (1 Ti. 1:15; Êph. 1:7), và Christ là Con Đức Chúa Trời nuôi dưỡng chúng ta để truyền phát sự sống thần thượng vào trong chúng ta cách dư dật, thực hiện sự cứu rỗi hữu cơ của Ngài trong sự phục sinh của Ngài (Gi. 10:10; 1 Cô. 15:45b; Êph. 5:29).
 2. Việc chúng ta không có lòng yêu thương, tha thứ của Cha và linh chặn dất, tìm kiếm của Đấng cứu rỗi là lí do chúng ta son sẻ—Lu. 15:1-24.
 3. Chúng ta cần ẵm ấp người khác (làm cho họ vui vẻ và làm cho họ cảm thấy vui thỏa và thoải mái) trong nhân tính của Jesus (Mat. 9:10; Lu. 7:34); chúng ta cần nuôi dưỡng người khác (cho họ ăn Đấng Christ bao-hàm-tất-cả trong chức vụ gồm ba giai đoạn của Ngài) trong thần tính của Christ—Mat. 24:45-47.
 4. Christ phải đi ngang qua Sa-ma-ri, với mục đích đi vòng qua Si-kha để đạt được một người nữ vô đạo đức, ẵm ấp bà bằng cách xin bà cho Ngài nước uống hầu nuôi dưỡng bà bằng Đức Chúa Trời Tam Nhất tuôn chảy là sông nước sự sống—Gi. 4:3-14; Khải. 22:1.
 5. Là Đấng không có tội, Ngài không định tội người nữ ngoại tình nhưng ẵm ấp bà để tha thứ các tội phạm của bà về mặt pháp lí và để giải phóng bà khỏi các tội phạm về mặt hữu cơ (Gi. 8:1-11, 32, 36); người đầu tiên được Đấng Christ cứu qua sự đóng

đình của Ngài là một tên cướp bị tuyên án tử hình, đó cũng là một điều rất ý nghĩa (Lu. 23:42-43).

6. Chúa đã đến Giê-ri-cô chỉ để thăm và đạt được một người, người thu thuế trưởng, và sự rao giảng của Ngài là một sự chần dốt (19:1-10); Ngài cũng ám áp người làm cha mẹ bằng cách đặt tay trên con cái của họ (Mat. 19:13-15).
- B. Chúng ta cần chần dốt người khác theo gương mẫu của sứ đồ Phao-lô, người đã chần dốt thánh đồ như người mẹ nuôi dưỡng và người cha khuyên lơn để chăm sóc bầy của Đức Chúa Trời—1 Tê. 2:7-8, 11-12; 1 Ti. 1:16; Công. 20:28:
1. Phao-lô chần dốt các thánh đồ tại Ê-phê-sô bằng cách dạy dỗ họ “cách công khai hoặc từ nhà này sang nhà khác” (c. 20) và bằng cách khuyên răn mỗi một thánh đồ trong nước mắt suốt ba năm (cc. 31, 19), giải bày cho họ toàn bộ quyết nghị của Đức Chúa Trời (c. 27).
 2. Phao-lô có sự quan tâm thân mật đến tín đồ (2 Cô. 7:2-7; Plm. 7, 12), và ông đã hạ xuống đến mức của người yếu đuối để có thể đạt được họ (2 Cô. 11:28-29; 1 Cô. 9:22; đc. Mat. 12:20).
 3. Ông sẵn sàng hao phí những gì ông có, chỉ về tài sản của ông, và hao phí những gì ông là, chỉ về bản thể của ông, vì cơ thánh đồ (2 Cô. 12:15); ông là của lễ rưới rượu, là một với Christ là người sản sinh rượu, hi sinh chính mình vì sự vui hưởng Christ của người khác (Phil. 2:17; Quan. 9:13; Êph. 3:2).
 4. Phao-lô bước đi bởi Linh để tôn trọng Đức Chúa Trời hầu ông có thể cung ứng Linh để tôn trọng con người—2 Cô. 3:3, 6, 8; Ga. 5:16, 25; Quan. 9:9.
 5. Trong sự dạy dỗ của ông, Phao-lô hàm ý rằng Hội thánh là nhà để trưởng dưỡng con người, là bệnh viện để chữa lành và phục hồi con người, và là trường học để dạy dỗ và gây dựng con người—Êph. 2:19; 1 Tê. 5:14; 1 Cô. 14:31.
 6. Ông bày tỏ rằng tình yêu là phương cách tuyệt diệu để chúng ta là bất cứ điều gì và làm bất cứ điều gì hầu xây dựng Thân thể Đấng Christ—8:1; 12:31; 13:4-8a; Êph. 1:4; 3:17; 4:2, 15-16; 5:2; 6:24; Khải. 2:4-5; Côi. 1:18b; 1 Tê. 1:3.
- C. “Tôi hi vọng rằng sẽ có một cuộc phục hưng đích thực giữa vòng chúng ta bằng cách chúng ta nhận lấy gánh nặng chần dốt này. Nếu tất cả các Hội thánh đều nhận lấy sự dạy dỗ này để tham dự vào sự chần dốt tuyệt vời của Christ thì sẽ có một cuộc phục hưng lớn trong sự khôi phục”—*Tuyển tập Witness Lee, 1994-1997*, tập 5, “Tổ sinh động”, tr. 92, tiếng Anh.